

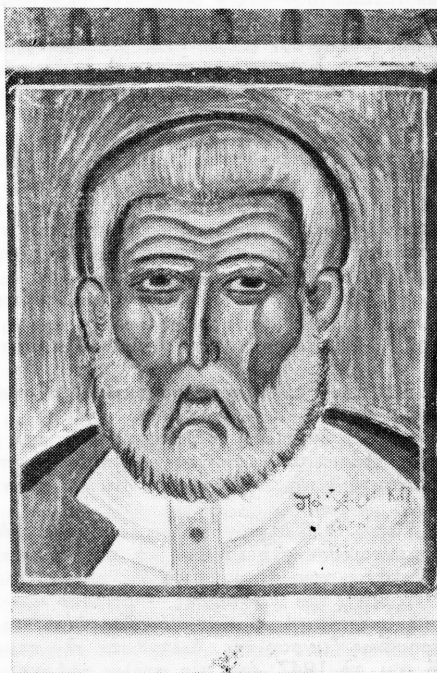
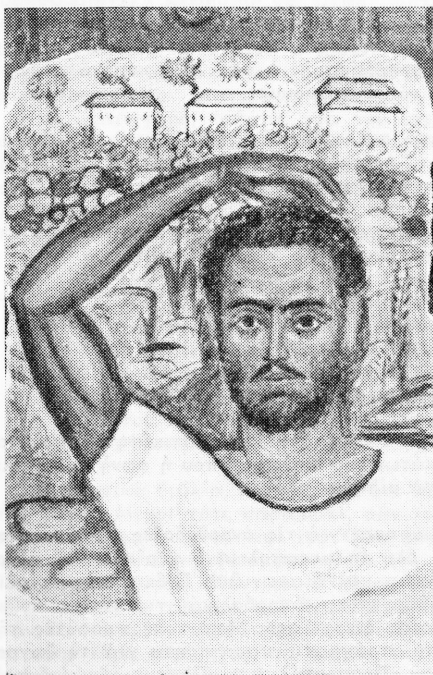
παραθέτω : «Πηγή τής ζωγραφικής μου είναι τὸ ἀσυνείδητο. Πλησιάζω τῇ ζωγραφικῇ μὲ τὸν ἴδιο τρόπον πὺν πλησιάζω τὸ σχέδιο. Ἦτοι: εὐθέως, χωρὶς προκαταρκτικῆς σπουδῆς. Τὰ σχέδιά μου ἔχουν σχέση μὲ τῇ ζωγραφικῇ μου, δὲν γίνονται ὅμως γι' αὐτὴν. Ἡ ζωγραφικῇ μου δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ καβαλέττο. Ποτὲ σχεδὸν δὲν τεντώνω τὸ κανναβάτσο προτοῦ ἀρχίσω νὰ ζωγραφίζω. Προτιμῶ νὰ τὸ καρφώσω, χωρὶς νὰ τὸ τεντώσω, στὸν σκληρὸ τοῖχο ἢ στὸ πάτωμα. Χρειαζομαι τὴν ἀντίσταση μιᾶς σκληρῆς ἐπιφάνειας. Στὸ πάτωμα νοιώθω πῖο ἄνετα. Αἰσθάνομαι πῖο κοντὰ στὸν πίνακα, σὰν ν' ἀποτελῶ μέρος του, γιὰτὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μπορῶ νὰ περπατῶ γύρω - γύρω, νὰ ἐργάζομαι κι ἀπὸ τὶς τέσσερες πλευρῆς του, νὰ εἶμαι κυριελεκτικὰ μὲ σὰ στὸν πίνακα. Τοῦτο μοιάζει πολὺ μὲ τῇ μέθοδο πὺν χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ἰνδιάνοι ζωγράφοι τοῦ Φάρ - Οὐέστ. Συνεχίζω ὅλο καὶ ν' ἀπομακρύνομαι ἀπ' τὰ συνήθη ἐργαλεῖα τοῦ ζωγράφου, ὅπως τὸ καβαλέττο, ἡ παλέττα, τὰ πινέλα, κ.λ. Προτιμῶ μακριὰ ξύλα, μυστρία, μαχαίρια, ὅπως προτιμῶ καὶ νὰ στάζω ρευστὴ μπογιὰ ἢ ἕνα πυκνὸ ἱμπάστο ἀπὸ ἄμμο, σπασμένα γυαλιὰ καὶ διάφορα ἄλλα ὕλικά. Ὅταν ζωγραφίζω, ὅταν εἶμαι μέσα στῇ δουλειᾷ μου, δὲν καταλαβαίνω τί κάνω...» κ.λ.

11. «Ἡ ἱκανότης του νὰ ἐπιζῇ, νὰ ταξιθεύῃ καὶ νὰ συνεχίξῃ νὰ γράφῃ μὲ ἐκπλήσσει... ἔχει περάσει μὲς ἀπ' τὴν ἡττα σὰν νάταν τούτῃ μιὰ συνηθισμένη ἐμπειρία, μιὰ ἀσήμαντὴ ἐμπειρία». — Ἔτσι ὁ Οὐίλλιαμ Κάρλος Οὐίλλιαμς στὴν εἰσαγωγὴ του στὸ «ΟΥΡΛΙΑΧΤΟ» (1956) δὲν κατορθώνει νὰ ἀντιληφθῇ πῶς ἡ ἡττα γι' αὐτὸν τὸν ποιητὴ εἶναι, πάνω ἀπ' ὅλα, μιὰ ζωοδότρα ἐμπειρία.

Μετ. ΑΡΗΣ ΜΠΕΡΛΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

ΦΙΓΟΥΡΕΣ